

Ekumenski molitveni susret u blizini arheoloških iskopina drevne bazilike svetog Neofita

Draga braćo i sestre!

U vremenu koje je u raznim aspektima dramatično, u kojem su ljudi izloženi bezbrojnim prijetnjama njihovu dostojanstvu, 1700. obljetnica Prvog nicejskog koncila dragocjena je prigoda da se zapitamo tko je Isus Krist u životu žena i muškaraca današnjice, tko je On za svakoga od nas.

Ovo pitanje posebno se tiče kršćana, koji riskiraju svesti Isusa Krista na neku vrstu karizmatičnog vođe ili nadčovjeka, što je lažno predstavljanje koje na kraju vodi u tugu i zbunjenost (usp. Homilija, sv. Misa "Pro Ecclesia", 9. svibnja 2025.). Niječući Kristovo božanstvo, Arije ga je sveo na običnog posrednika između Boga i ljudi, zanemarujući stvarnost utjelovljenja, tako da su božansko i ljudsko ostali nepomirljivo odvojeni. Ali, ako se Bog nije utjelovio, kako smrtnici mogu sudjelovati u Njegovu besmrtnom životu? To je bilo u pitanju u Niceji i to je u pitanju danas: vjera u Boga koji je, u Isusu Kristu, postao poput nas da nas učini "dionicima božanske naravi" (2Pt 1,4; usp. sv. Irenej, *Adversus haereses*, 3,19; sv. Atanazije, *De Incarnatione*, 54,3).

Ova kristološka ispovijest vjere od temeljne je važnosti na putu kojim kršćani idu prema punom zajedništvu: ona je zajednička svim Crkvama i kršćanskim zajednicama u svijetu, uključujući one koje iz različitih razloga ne koriste Nicejsko-carigradsko vjerovanje u svojim liturgijama. Vjera "u jednoga Gospodina Isusa Krista, jedinorođenog Sina Božjega, rođenog od Oca prije svih vjekova [...] istobitnog s Ocem" (Nicejsko vjerovanje) duboka je veza koja već ujedinjuje sve kršćane. U tom smislu, citirajući svetog Augustina, i u ekumenskom kontekstu možemo reći: "Premda smo mi kršćani mnogi, u jednome Kristu smo jedno" (Izlaganje o Psalmu 127). Polazeći od svijesti da nas već povezuje ta duboka veza, putem sve potpunijeg prijanjanja uz Božju riječ objavljenu u Isusu Kristu i pod vodstvom Duha Svetoga, u međusobnoj ljubavi i dijalogu, svi smo pozvani nadvladati sablazan podjela koje, nažalost, još postoje i poticati želju za jedinstvom za koje je Gospodin Isus molio i dao svoj život. Što smo više pomireni, to mi kršćani možemo vjerodostojnije svjedočiti Evanđelje Isusa Krista, koje je navještaj nade za sve, poruka mira i univerzalnog bratstva koja nadilazi granice naših zajednica i naroda (usp. FRANJO, Govor sudionicima Plenarnog zasjedanja Papinskog vijeća za promicanje jedinstva kršćana, 6. svibnja 2022.).

Pomirenje je danas poziv koji dolazi od cijelog čovječanstva pogođenog sukobima i nasiljem. Želja za punim zajedništvom među svim vjernicima u Isusa Krista uvijek je praćena težnjom za bratstvom među svim ljudima. U Nicejskom vjerovanju ispovijedamo svoju vjeru "u jednoga Boga Oca". Ipak, ne bi bilo moguće zazivati Boga kao Oca kad bismo odbijali priznati druge muškarce i žene kao braću i sestre, također stvorene na sliku Božju (usp. DRUGI VATIKANSKI KONCIL, Deklaracija *Nostra aetate*, 5).

Postoji univerzalno bratstvo i sestrinstvo, neovisno o etničkoj pripadnosti, nacionalnosti, religiji ili mišljenju. Religije su, po svojoj naravi, čuvarice ove istine i trebale bi poticati ljude, ljudske skupine i narode, da ju prepoznaju i žive (usp. Govor na završetku Molitvenog susreta za mir, 28. listopada 2025.). Upotrebu religije za opravdanje rata i nasilja, kao i svaki oblik fundamentalizma i fanatizma, treba odlučno odbaciti, dok su putovi koje treba slijediti oni bratskog susreta, dijaloga i suradnje.

Duboko sam zahvalan Njegovoj Svetosti Bartolomeju, koji je s velikom mudrošću i dalekovidnošću odlučio zajednički obilježiti 1700. obljetnicu Nicejskog koncila upravo na mjestu gdje je održan. Srdačno zahvaljujem poglavarima Crkava i predstavnicima Svjetskih kršćanskih zajednica koji su prihvatili poziv na sudjelovanje u ovom događaju. Neka svemogući i milosrdni Bog Otac usliši žarku

molitvu koju mu danas upućujemo i udijeli da ova važna obljetnica donese obilne plodove pomirenja, jedinstva i mira.